

ת"פ 68904/03/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68904-03-19 מדינת ישראל נ' פלוני (אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד כרמית כהן מתביעות ירושלים

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד עבד דראושה

הנאשם

גזר דין

כתב האישום המתוקן

מהחלק הכללי של כתב האישום המתוקן עולה, כי במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו נשואים מזה 8 שנים ולהם ארבעה ילדים משותפים.

מעובדות **האישום הראשון** עולה, כי ביום 18.3.2019, בשעות הבוקר, ביקשה המתלוננת להשתמש בטלפון הנייד של הנאשם, לאחר שמספר ימים קודם לכן, שבר את הטלפון הנייד של המתלוננת. משסירב הנאשם לעשות כן, השליכה הנאשמת קופסה ריקה מפלסטיק על הרצפה ופגעה ברגלו של הנאשם. לאחר שהקופסה פגעה ברגלו של הנאשם, נטל הנאשם כסא מפלסטיק בידיו, זרק אותו לעבר המתלוננת, וזה פגע בראשה וגרם לחתך במצחה. הנאשם השכיב את המתלוננת על הרצפה, אחז בשתי ידיו בגרונה, החל לחנוק אותה, וזאת תוך שהוא אומר לה "תמותי הלוואי תמותי". אז הכה הנאשם את המתלוננת בפניה ובגופה. בסמוך לכך, אחז הנאשם את רגליה וידיה של המתלוננת, עד אשר הצליחה המתלוננת להדוף מעליה את הנאשם ושרטה אותו כתוצאה מניסיון ההדיפה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת המטומות ואדמומיות בפניה ובגרונה. בגין כל אלה, הורשע הנאשם בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה - בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (**חוק העונשין**) ובעבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מעובדות **האישום השני** עולה, כי ביום 15.3.2019, בשעות הבוקר, ניגשה המתלוננת לנאשם ואמרה לו כי היא חושדת בו כי הוא מדבר עם נשים אחרות וכי יש לה ראייה לכך בטלפון שלה. מיד לאחר מכן, ניסה הנאשם לקחת את הטלפון של המתלוננת, ומשלא הצליח נוכח התנגדותה, ניגש הנאשם לחדר האמבטיה בבית, לקח חפץ מהמקלחת, חזר לעבר המתלוננת והכה אותה באמצעות החפץ בבטנה וברגליה. הנאשם לקח את הטלפון מידה, השליך אותו לרצפה, לקח פטיש וניפץ את הטלפון לרסיסים. כתוצאה ממעשיו, הטלפון נהרס כליל ונגרמו למתלוננת המטומות ברקמות הרקות

בגפיה, ישבנה ובטנה. בגין מעשיו אלה, הורשע הנאשם בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ובעבירה של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

מעובדות **האישום הרביעי** עולה, כי כחודש ימים עובר למתואר באישום הראשון, הייתה המתלוננת בביתה והכינה אוכל לילדיה לפני יציאתם לבית הספר. הנאשם יצא מהבית והתקשר למתלוננת, אך היא לא ענתה. הנאשם חזר לבית ושאל אותה מדוע אינה עונה לו. המתלוננת השיבה, כי הייתה עסוקה. אז הכה הנאשם במכת אגרוף באזור החזה של המתלוננת. כתוצאה ממכת האגרוף, המתלוננת כמעט התעלפה ופנתה לנאשם ואמרה לו שיעזור לה משום שהיא מרגישה שהיא נחנקת. הנאשם בתגובה קילל אותה, הותיר את המתלוננת על הרצפה ועזב את הבית. בגין כל אלה, הורשע הנאשם בעבירה של **תקיפה סתם - בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

יוצא אפוא, כי הנאשם הורשע בשתי עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג**, **תקיפה סתם - בת זוג**, **איומים והיזק לרכוש במזיד**.

מהלך הדיון

ביום 29.3.2019 הוגש כתב אישום נגד הנאשם יחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים נגדו. הנאשם שהה במעצר של ממש מיום 21.3.2019 עד ליום 20.5.2019, אז שוחרר למעצר בית מלא. ביום 16.12.2019, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן ונשלח לשירות המבחן לממונה לעבודות שירות להגשת חוות דעת בעניינו. ביום 18.2.2020 הקלתי בתנאי מעצר הבית של הנאשם באופן שבו הנאשם ישהה בתנאי מעצר בית לילי.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הנאשם כבן 33, נשוי למתלוננת (כיום חיים בנפרד) ולהם 4 ילדים קטינים בגילאים 3 - 9 שנים. בשנתיים האחרונות בני הזוג חיים בנפרד והמתלוננת נחושה להתגרש מן הנאשם. הילדים מתגוררים עם המתלוננת. מאז שנעצר הנאשם, הוא אינו עובד ומתפרנס מהבטחת הכנסה של ביטוח לאומי. שירות המבחן תיאר את קורותיו של הנאשם. אביו שהה בחו"ל שנים רבות ואמו נאלצה להתמודד בכוחות עצמה עם פרנסת המשפחה והילדים, והמצב הכלכלי היה דחוק. שירות המבחן תיאר תנאי עזובה שליוו את הנאשם בילדותו ובנערותו. המתלוננת תיארה מערכת יחסים קשה ומתוחה עם הנאשם לכל אורכה. שירות המבחן העריך, כי התנאים הקשים בהם גדל הנאשם השפיעו על אישיותו ואופיו כמתואר בתסקיר. הנאשם מתקשה להתמודד עם מצבים מאתגרים בחייו באופן מועיל, כפי שבא הדבר לידי ביטוי במעשיו כלפי המתלוננת. במהלך משפטו, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית, ואולם שילוב זה לא עלה יפה. הנאשם לא נטל אחריות למעשים ונטה לטשטשם ולהפחית מחומרתם. לחובתו רישום פלילי בעבירת רכוש משנת 2009. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, וסבר אם יוטל עונש מוחשי, יש להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות.

חוות דעת של הממונה על עבודות השירות

הממונה הגיש חוות דעת על אודות כשירות הנאשם לבצע מאסר בעבודות שירות. מחוות הדעת עולה, כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות וביקש להציבו בבית"ח הדסה הר הצופים.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה, עו"ד כרמית כהן, הדגישה את חומרת המעשים, את התמונה העולה מהתסקיר, את היעדר נטילת האחריות וסקרה את הענישה הנוהגת. היא עתרה להטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי התחייבות קנס ופיצוי. היא פירטה מתחמי ענישה שונים לכל אחר מהאירועים.

מאידך, הדגיש הסניגור עו"ד עבד דראושה, את נטילת האחריות והיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי, כמו גם את העובדה שהנאשם היה נתון במעצר ממש למעלה מחודשיים ואת העובדה שלא הפר תנאים ושולב בטיפול. הסניגור הדגיש את מצוקתו הכלכלית הקשה של הנאשם ואת העובדה שהוא מצוי בהליכי גירושין. הסניגור ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך חברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - עבירות של אלימות במשפחה הרסניות ופוגעניות במיוחד, נוכח המעילה באמון שהן טומנות בחובן - מעילה באמון מי שאמור לחוש בטוח ומוגן בביתו שלו ביחס לבן משפחתו, שביניהם צריכים להתקיים יחסי שלום אחווה ורעות. בענייננו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירות מתוכננות, אלא בהתלהטות הרוחות, שכמובן אין לה כל הצדקה מבחינת גלישתה למעשים קשים מאוד, אלימים מבזים ומשפילים, המעידים על אובדן דרך וערכים; הנאשם אחראי באופן בלעדי למעשיו וכאדם מבוגר, צריך היה להימנע מהם לכתחילה. גם כשניסתה המתלוננת להתגונן, לא חדל הנאשם ממעשיו והמשיך לתקוף אותה, ואף היה אדיש למצוקתה הגופנית באופן מכוער, מזלזל ובוטא; הנזק הגופני והנפשי למתלוננת ניכר ואף עלול היה להיות גרוע יותר.

מדיניות הענישה הנוהגת - מדיניות הענישה בעבירות כגון אלו היא מגוונת, אך מצוות בית המשפט העליון היא להעביר מסר מרתיע למי שפוגעים בבני משפחתם תוך ניצול דלת אמות הבית לעשות כן, מבלי שאיש יידע על כך. על-כן לרוב תיקים מסוג זה מסתיימים במאסר ממש. ברע"פ 11/15 **פלוני נ' מ"י** (מיום 20.1.2015) אושר מתחם ענישה שבין 6 ל-15 חודשי מאסר בגין שני מעשי תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, והנאשם נדון ל-7 חודשי מאסר; בע"פ (נצרת) 28865-08-16 **ואקני נ' מ"י** (מיום 21.12.2016) אושר מתחם ענישה שבין 8 ל-12 חודשים בגין תקיפה שגרמה חבלה בפניה של המתלוננת, ושם אושר עונש של 34 חודשים, אם כי מדובר בריבוי מקרים. ברע"פ 7575/13 **אינדלקאו נ' מ"י** (מיום 7.11.2013), הוטל עונש מאסר של 8 חודשים, ושם דובר בנאשם בעל עבר פלילי רלבנטי,

ופגיעה באותה מתלוננת ממש, כך שלא ניתן לגזור ממקרה זה לעניינו. לצד אלה ישנם מקרים שהסתיימו בעבודות שירות - ר' לדוגמה ע"פ (ב"ש) 55472-04-13 סולימובסקי נ' מ"י (מיום 11.12.2013).

התייחסות לפסיקה שהגיש הסניגור - ת"פ (י-ם) 44924-05-14 מ"י נ' פלוני (מיום 8.6.2017) מדובר בנסיבות קלות יותר ובתהליך טיפולי משמעותי שאינם רלבנטיים לענייננו; גם בת"פ (י-ם) 54702-08-17 מ"י נ' פלוני (מיום 16.6.2019) מדובר במעשים שונים ובתהליך טיפולי משמעותי יותר; כנ"ל בת"פ (י-ם) 22135-10-13 מ"י נ' פלוני (מיום 12.7.2015). הסניגור הגיש פסיקה נוספת שלא מצאתי להתייחס אליה נוכח השוני בנסיבות.

מתחם הענישה - סברתי כי נוכח נסיבות המעשים ומדיניות הענישה הנוהגת עליה עמדתי בנסיבות דומות, מתחם הענישה צריך לעמוד על בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוחצו בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל. על פי מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 בני ג'אבר נ' מ"י (מיום 29.10.2014) יש לקבוע כי מדובר באירוע אחד, הן בשל סמיכות הזמנים והן בשל אופי המעשים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם הודה במיוחס לו, אם כי גם אני התרשמתי שההודאה היא "בחצי פה". נכון שהודאתו חסכה את העדת המתלוננת ועדים רבים נוספים, ויש לכך משקל. עברו הפלילי אינו רלבנטי. הוא גדל בתנאי מחיה קשים בילדותו ובנערותו, אך בכל אלה אין כל הצדקה או תירוץ למעשים המכוערים כלפי זוגתו ואם ילדיו. הנאשם שהה בתנאי מעצר ממש ובתנאים מגבילים תקופה ארוכה, מבלי להפר אותם. תהליך הטיפול שעבר היה שטחי ולא משמעותי, בין היתר בשל שיתוף פעולה מוגבל שלו.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות יש למקם באמצע המתחם את הנאשם כאשר לא סברתי שניתן להימנע ממאסר בפועל בנסיבות הללו, וזאת נוכח עקרון ההלימה המחייב ענישה מרתיעה ומעבירת מסר - ליחיד ולרבים. הגמול הראוי והנכון להתנהגות כה בזויה כלפי בת זוג ואדישות כלפי סבלה הוא מאסר בפועל ממש.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו על-פי חישוב שב"ס שיכריע;
- ב. 12 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה, למעט איומים, בתוך שלוש שנים משחרורו;
- ג. 6 חודשי מאסר שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת איומים כלפי בן משפחה בתוך שלוש שנים משחרורו;
- ד. חודשיים מאסר שלא ירוצו, אלא אם יעבור הנאשם עבירה של היזק לרכוש בהקשר של אלימות במשפחה,

בתוך שלוש שנים משחרורו;

ה. התחייבות בסך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה הנוגעת לאלימות כלפי בן משפחה לרבות איומים כלפי בן משפחה, בתוך שנתיים משחרורו של הנאשם. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

לא מצאתי להטיל רכיבים כספיים על הנאשם נוכח מכלול הנסיבות שתוארו, ובין היתר בשל מצוקתו הכלכלית וחובו למזונות.

לאחר שיתקבל אישור משב"ס על התייצבות למאסר, ניתן יהיה להשיב הפקדות ככל שלא קיימים עיקולים.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 18.4.2021 בבית המעצר "ניצן" ברמלה עד השעה 12:00 כשהוא מצויד בעותק מגזר הדין ובתעודת זהות.

שמורה לנאשם הזכות לבקש משב"ס מיון מוקדם.

יש לשלוח לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ו אדר תשפ"א, 10 מרץ 2021, במעמד הצדדים.